

Σύμβολα - Πρότυπα: κλειδιά για την ελευθερία και αυτο-ίαση μας

Ιωάννης Αναστασίου, Ph.D.

(Περιοδικό ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ, Τεύχος 193, Σεπτέμβριος 2011)

Πιο πέρα από τα σύνορα μας

Το ένθετο αυτό άρθρο συνοδεύει και πάει πιο μακριά από ένα προηγούμενο άρθρο που δημοσιεύθηκε και αυτό ως ένθετο στο Τρίτο Μάτι τον περασμένο Μάιο (Νο 190) με τίτλο «Σώμα-Ψυχολογία-Πνεύμα : Η ενότητά τους έχει πλέον αποδειχθεί επιστημονικά και μας θεραπεύει». Εκεί παρουσιάστηκαν καινοτομικές επιστημονικές γνώσεις που αλλάζουν δραστικά την εικόνα που είχαμε μέχρι τώρα για την ζωή, την υγεία, και γενικά τα διάφορα προβλήματά μας, αλλά και για την ίδια την υπόσταση και πραγματικότητά μας. Οι γνώσεις αυτές, περίτρανα αποδεδειγμένες, χωρίς να αντιπροσωπεύουν όμως ακόμη την επίσημη θέση του καθιερωμένου συστήματος όπως συμβαίνει συχνά με καινοτομικές γνώσεις στις καμπές της ανθρωπίνης εξέλιξης, αφορούν ιδιαίτερα την σύγχρονη Βιολογία-Ιατρική και την Φυσική.

Η σύνοψη που ακολουθεί είναι απαραίτητη για την συνέχεια μας, ακόμη και για όσους έχουν διαβάσει το προηγούμενο άρθρο. Μια συνέχεια που θα παρουσιάσει την θεμελιώδη θέση που έχουν τα σύμβολα-πρότυπα στην Δημιουργία και την ζωή μας, αλλά και τον προσωπικό μας ρόλο και τις ευθύνες μας γι' αυτά.

Ο Δρ. Χάμερ με την Νέα Ιατρική του, και πολλοί άλλοι που εργάστηκαν ως επί το πλείστον πάνω στα γόνιμα χνάρια του αλλά και παράλληλα μ'αυτόν, αποδεικνύουν ότι η εξέλιξη των ειδών για την επιβίωση έγινε σμιλεύοντας μια απόλυτα απαραίτητη ενότητα μεταξύ σώματος – ψυχολογίας - εγκεφάλου. Η ερμηνεία μας για την πραγματικότητα προκαλεί αντιδράσεις μέσα μας που παίρνουν την μορφή μιας ψυχολογικής χροιάς. Για παράδειγμα, μια κατάσταση που ερμηνεύθηκε σαν απειλή για την ζωή μας μπορεί να μετατραπεί στιγμιαία σε φόβο θανάτου. Όταν το πρόβλημα δεν επιλύεται με κάποιο τρόπο, π.χ. πραγματικό (η κατάσταση αλλάζει), η ψυχολογική (συνειδητοποίηση πως ο φόβος μας ήταν υπερβολικός) και το στρες έτσι ξεπερνάει τα όρια του επιτρεπτού για το σύστημα μας, ο εγκέφαλος αναλαμβάνει να κατευθύνει την επίλυση του προβλήματος προς ένα πολύ συγκεκριμένο όργανο που αντιστοιχεί επακριβώς στην χροιά του στρες. Στο παράδειγμά μας θα είναι οι πνεύμονες που είναι το **σύμβολο** στην εξέλιξη των ειδών του αγώνα ζωής-θανάτου, διότι η έλλειψη αέρα είναι αυτή που επιφέρει τον θάνατο πολύ πιο γρήγορα απ' ότι η έλλειψη νερού η τροφής.

Αυτό είναι προγραμματισμένο στον εγκέφαλο εδώ και εκατομμύρια χρόνια και μπορεί να παρατηρηθεί με σκάνερ διότι αφήνει ίχνη. Έτσι μια πλήρης χαρτογράφηση έγινε δυνατή μεταξύ 1) των ψυχολογικών χροιών των στρες μας, 2) των οργάνων και 3) των σημείων στο εγκέφαλο που διατάζουν, τα καθένα τους ένα συγκεκριμένο όργανο, να λειτουργήσει διαφορετικά. Καταρρίπτεται λοιπόν η άγνοια μας, π.χ. «.....το πρόβλημά σας είναι ψυχοσωματικό ! » με την επιστημονική απόδειξη πως οι ασθένειες δεν είναι τυχαίες και θάπρεπε να ψάξουμε την πηγή τους στα δράματα των συναισθημάτων μας και άρα των ερμηνειών μας για το τι μας συμβαίνει, δηλαδή **των προτύπων μας** για το πως θα έπρεπε να είναι ο κόσμος για να νοιώθουμε καλά. Για την συνέχεια πρέπει να συγκρατήσουμε από τα παραπάνω ότι υπάρχει στην φύση ακριβής κωδικοποίηση, και επομένως συμβολισμός λειτουργικός, μεταξύ των διαφορετικών επιπέδων μας.

Τα παραπάνω έχουν αποδειχθεί χωρίς εξαίρεση και καθιστούν πια νόμο της φύσης, και φαίνονται αρκετά λογικά για να τα δεχτούμε. Υπάρχουν όμως και άλλες επιστημονικές διαπιστώσεις που μας ξαφνιάζουν περισσότερο, όπως η επιρροή των γονικών σκέψεων στο έμβρυο που κυφορεί καθώς και η επιρροή στην υγεία των δραμάτων που έζησαν οι πρόγονοι μας. Όπως παραπάνω με τα άυλα πρότυπά μας (δηλαδή οι ερμηνείες μας για το πως θάπρεπε να είναι ο κόσμος) έτσι και οι άυλες σκέψεις των άλλων, και μάλιστα πέρα από τον χρόνο της δικής μας ζωής, επιρροάζουν την ύλη μας ! Πως είναι δυνατόν κάτι τέτοιο ; Και ιδίως, πού φωλιάζουν και μας περιμένουν αυτές οι μνήμες και τι τους δίνει αυτή την δύναμη ;

Την απάντηση έρχεται να μας δώσει η σύγχρονη Φυσική, και πιο συγκεκριμένα η θεωρία της Διττότητας του χρόνου και του χώρου που διατυπώθηκε από τον Γάλλο Φυσικό Δρ. Γκαρνιέ Μάλε¹ με επιστημονικές δημοσιεύσεις από το 1996. Αποδεικνύεται πως είναι η έννοια του Χρόνου που αποτελεί τον πέπλο μυστηρίου όλων των εποχών για την Δημιουργία, κάτι γνωστό από την αρχαιότητα, αρκεί να διαβάσουμε τον *Τίμαιο* του Πλάτωνα. Το μυστήριο της Δημιουργίας δεν κρύβεται λοιπόν πίσω από κάποια υποθετική αρχική έκρηξη που

¹ Το βιβλίο του Δρ. Γκαρνιέ Μαλέ « Αλλάξετε το μέλλον σας με τα ανοίγματα του χρόνου » θα κυκλοφορήσει στα ελληνικά από τις εκδόσεις Έσοπρον στις αρχές του φθινοπώρου 2011.

θα μας οδηγούσε σε μια τυχαία, και άρα δίχως νόημα δημιουργία, η κάποιες μαθηματικές επινοήσεις όπως οι υπερχορδές κτλ.

Τι είναι ο Χρόνος ; « ο Χρόνος – διαστήματα είναι εικόνα του αέναου και δημιουργήθηκε μαζί με τον Χώρο.....Βάζοντας λοιπόν τάξη στον ουρανό, έφτιαξε της σταθερής αιωνιότητας την εικόνα, η οποία κινείται σύμφωνα με τους νόμους των αριθμών, αυτό που βέβαια ονομάζουμε χρόνο, και ταυτόχρονα δημιούργησε τις μέρες, τις νύχτες και τα χρόνια που δεν υπήρχαν πριν δημιουργηθεί ο ουράνιος χώρος. Όλα αυτά είναι μέρη του χρόνου..... » Τίμαιος – 37d

...και είναι μάλιστα δημιούργημα των πλανητικών κινήσεων :

«.....Επομένως, ως συνέπεια αυτής της λογικής και των σχεδίων του θεού, όσο αφορά τη γένεση χρόνου, δημιουργήθηκε ο ήλιος, η σελήνη και άλλα πέντε αστέρια που ονομάζονται πλανήτες, έτσι ώστε να προσδιοριστούν και να διατηρηθούν οι αριθμοί του χρόνου.....

.....Τα άστρα που η συνεργασία τους θα δημιουργούσε τον χρόνο....

.....ο τέλειος αριθμός του χρόνου συμπληρώνει το τέλειο έτος, όταν όλα τα κινούμενα άστρα (πλανήτες) ολοκληρώσουν τις οκτώ περιστροφές τους και φτάσουν στο ίδιο σημείο από όπου ξεκίνησαν.....»

Οι τρεις μορφές του χρόνου προσωρινές δημιουργίες. Το πρότυπο τους είναι ά-χρονο:

«....Το μέλλον και το παρελθόν είναι επίσης μορφές χρόνου που εμείς χωρίς να το καταλαβαίνουμε, εσφαλμένα αποδίδουμε στην αιώνια ουσία, αφού λέμε ότι αυτή υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει πάντα, ενώ το σωστό είναι να λέμε μόνο ότι υπάρχει....

.....Ο χρόνος λοιπόν γεννήθηκε με τον ουρανό και θα χαθούν μαζί, αν επέλθει ποτέ κάποια καταστροφή τους, αφού δημιουργήθηκαν ταυτόχρονα .....Το πρότυπο υπάρχει στην αιωνιότητα, ενώ ο χρόνος από το άλλο μέρος υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει...» Τίμαιος 37e, 38c,e, 39d

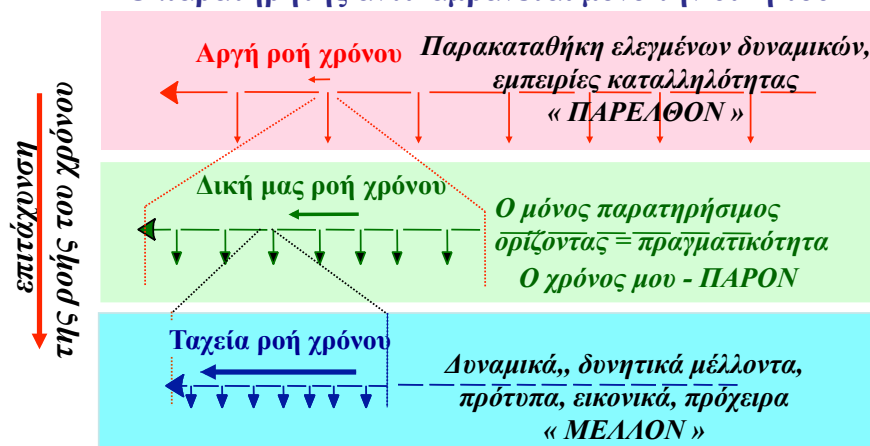
Πράγματι, η θεωρία της Διττότητας αποδεικνύει τον μηχανισμό ενός καλοκουρδισμένου ωρολογιού με τον οποίο ο ήλιος και οι πλάνητες με τις κινήσεις τους δημιουργούν αυτό που νοιώθουμε σαν Χρόνο.

Η θεωρία αυτή πιστοποιεί πρώτα πως είμαστε φυλακισμένοι στο βιολογικό όριο της αντίληψής μας για την ροή του χρόνου – 24 εικόνες / δευτ. – που καθιστά την δική μας πραγματικότητα, το « τώρα » μας. Δεν είναι όμως η μοναδική. Μεταξύ των αντιληπτών στιγμών υπάρχουν απειροελάχιστα ανοίγματα χρόνου, μη αντιληπτά από το συνειδητό μας μέρος, αλλά αντιληπτά από το υποσυνείδητο, που μας οδηγούν σε μια άλλη πραγματικότητα όπου ο χρόνος κυλά πολύ πιο γρήγορα, **συγχρόνως** με τον δικό μας. Δηλαδή η φυσιολογική πυκνότητα πράξεων εκεί είναι απείρως μεγαλύτερη από την δική μας και έτσι σε μια ανεπαίσθητη για μας στιγμή, ένα άνοιγμα χρόνου, εκεί μπορούν να γίνουν πολλά. Θα το ονομάσουμε καταχρηστικά « μέλλον » διότι οι σκέψεις μας δημιουργούν εκεί διάφορα μελλοντικά δυναμικά, δοκιμάζονται δηλαδή πολλά πιθανά σενάρια-πρότυπα χάρη στην άλλη, ταχύτερη ροή χρόνου, πριν ένα από αυτά βιωθεί στην δική μας, στο παρόν μας.

Κάθε χώρος-ορίζοντας-πραγματικότητα εξελίσσεται με άλλες δύο ροές χρόνου γύρω του, ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ

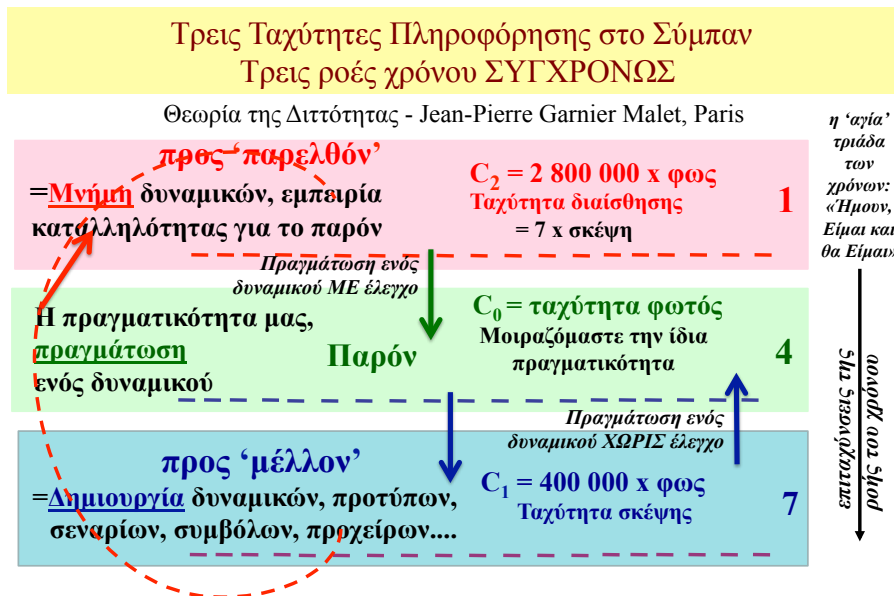
Θεωρία της Διττότητας - Jean-Pierre Garnier Malet, Paris

Ο παρατηρητής αντιλαμβάνεται μόνο την δική του

Η πληροφορία για το ποιο σενάριο θάπρεπε να βιωθεί επιστρέφει σε μας μέσα από τα ανοίγματα χρόνου, πριν συνειδητοποιήσουμε καν ότι έγινε μια τέτοια διεργασία, και αυτό τεκμηριώθηκε πειραματικά. Κάτι μέσα μας

« γνωρίζει » την επόμενη σκέψη μας πριν αυτή αναδυθεί στο συνειδητό μας μέρος ! Η ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των δύο πραγματικοτήτων γίνεται με το αιθερικό μας σώμα, την κυματική μορφή του υλικού μας σώματος, χάρη στην ασύλληπτη ταχύτητα 400 000 φορές την ταχύτητα του φωτός, που αποτελεί λοιπόν και την ταχύτητα της σκέψης.

Αυτά θυμίζουν έργα επιστημονικής φαντασίας, αλλά οι απλές αλγεβρικές εξισώσεις της θεωρίας εξηγούν επίσης, και με απλό τρόπο, τα πολλά και καυτά ερωτηματικά της σύγχρονης Φυσικής, όπως η ταχύτητα του φωτός που υπολογίζεται για πρώτη φορά θεωρητικά, κάτι το ανήκουστο. Την ακαριαία επικοινωνία δύο στοιχειωδών σωματιών. Τον νόμο για την απόσταση των πλανητών από τον ήλιο. Η ακόμη τον απλούστατο υπολογισμό της σταθεράς της λεπτής υφής που διέπει τους νόμους στο εσωτερικό των στοιχειωδών σωματιών, αλλά με βάση ...την περιστροφή της Γης ! Με την διαφορετική θεώρηση της υφής του Χρόνου εννοποιούνται επιτέλους οι νόμοι του Μικρόκοσμου και του Μακρόκοσμου, όπως πασχίζουν χωρίς αποτέλεσμα να επιτύχουν οι επιστήμονες τα τελευταία 100 χρόνια.

Τα περίεργα όμως δεν σταματούν εδώ. Με την προσέγγιση αυτή, η ίδια η δική μας πραγματικότητα εξελίσσεται με την σειρά της σε ανοίγματα χρόνου μιας άλλης, όπου ο χρόνος κυλά πολύ πιο αργά, αλλά **συγχρόνως** με την δική μας ! Σε αυτήν την άλλη πραγματικότητα υπάρχει κάτι που γνωρίζει το καλύτερο σενάριο που θάπρεπε να βιώσουμε στο παρόν χάρη στην εμπειρία του παρελθόντος και έτσι θα την ονομάσουμε καταχρηστικά « παρελθόν ». Το ιδανικό θα ήταν να μας πληροφορούσε αυτόματα για το τι ακριβώς θάπρεπε να βιώσουμε αφού έκανε την διαλογή ανάμεσα στα πολλά - εν δυνάμει ακόμη σενάρια - που δημιουργούμε συνεχώς για το κάθε τι στο « μέλλον ». Αυτό ακριβώς γίνεται και μάλιστα με μια ταχύτητα 7 φορές ακόμη μεγαλύτερη από την προηγούμενη, που αποτελεί επίσης και την ταχύτητα της διαίσθησης, της « πρώτης σταγόνας » που περνά από το μυαλό μας για το κάθε τι, μιας διαίσθησης της οποίας ο μηχανισμός αποδεικνύεται έτσι και επιστημονικά. Αυτό που εξελίσσεται στο « παρελθόν » κατέχει λοιπόν την συνθεση της ζωής μας και είναι μια διττή πτυχή του εαυτού μας, ο ανώτερος εαυτός των παραδόσεων, τα δαιμόνιο του Σωκράτη, η πηγή της διαίσθησης, ο « Εαυτός » (Self) – πυρήνας του ψυχικού μας συστήματος κατά τον Jung, κτλ.

Το καταπληκτικό μ' αυτήν την προσέγγιση είναι ότι η ύπαρξη διττού εαυτού είναι απαραίτητη για το κάθε τι και επομένως νόμος της Δημιουργίας. Από τα στοιχειώδη σωματίνα (το ηλεκτρόνιο εξελίσσεται παράλληλα με το ποσιτρόνιο του) μέχρι τα αστέρια και τους γαλαξίες που είναι διττά. Ο λόγος φαίνεται τελικά να είναι λειτουργικός για οποιαδήποτε εξέλιξη στο σύμπαν και αυτό είναι που θα μας αποσχολήσει στην συνέχεια. Τίποτα δεν μπορεί να υπάρξει, να βιώσει δηλαδή μια πραγματικότητα σε ένα χώρο και ένα χρόνο, να ξεπεράσει τα εμπόδια της ζωής του, χωρίς την ανάγκη πολλών πειραμάτων – προτύπων – εν δυνάμει δηλαδή σεναρίων, και την μετέπειτα διαλογή τους χάρη στην εμπειρία.

Χρειάζονται λοιπόν, σε κάθε επίπεδο, δύο υποστάσεις για την ίδια συμπαντική ύπαρξη : 1) μία που βιώνει τις εμπειρίες και αναλύει τις καταστάσεις στις λεπτομέρειές τους : εμείς δηλαδή στο παρόν με αποστολή ανάλυσης – δράσης (ανά-θ-ρωπος, σύμφωνα πάντα με τον Δρ. Γκαρνιέ Μαλέ, δηλαδή το πρόχειρο {ρωπος} που κοιτάζει προς τα επάνω), και 2) απαραίτητα μια διττή υπόσταση της ίδιας ύπαρξης που κατέχει τις ίδιες ερωτήσεις, περιμένει απαντήσεις μέσα από την γρήγορη δράση μας, και έχει αποστολή σύνθεσης – επίβλεψης πάνω στην ουσία, στον σκοπό, στο νόημα των δυναμικών που διασχίζουμε και βιώνουμε στην ύλη. Και αυτό αποδεικνύεται μαθηματικά, χωρίς καμία θρησκευτικότητα ή μυστικισμό.

Αρχίζουμε λοιπόν να κατανοούμε την θεμελιώδη διαδικασία της Δημιουργίας, τον απλό φυσικό νόμο, οτι τίποτα δεν επιτρέπεται να βιωθεί, άρα να υπάρξει στο «καθαρό», εάν δεν δημιουργηθούν πρώτα «πρόχειρα», δηλαδή πρότυπα – μοντέλλα – σενάρια – δυναμικά - σύμβολα, ενώ θάπρεπε ιδανικά να γίνεται κάθε φορά διαλογή καταλληλότητά τους πριν εμφανισθούν στην πραγματικότητά μας. Τα δυναμικά αυτά είναι δημιουργήματα των σκέψεων και προθέσεων του καθενός σε άλλη ροή χρόνου αλλά προσβάσιμα από όλη την ανθρωπότητα και επομένως μεταφέρουν και την υπευθυνότητά μας για την ποιότητά τους και τις επιπτώσεις τους στους άλλους. Η δημιουργία παρομοίων δυναμικών από τους πολλούς, μετατρέπεται σε συλλογικό δυναμικό, συντονιζόμενο με τον καθένα μας με ιδιαίτερο, προσωπικό τρόπο και ιλιγγιώδεις ταχύτητες. Εκεί λοιπόν, εκτός δικού μας χώρου και χρόνου, φωλιάζουν τα σύμβολα, τα πρότυπα, οι μύθοι, οι μνήμες, κτλ. και ότι άυλο φαίνεται να επιρρεάζει την ζωή μας. Εκεί πρέπει να αναζητηθεί η τέραστια σημασία τους, και όχι μεσα στους εγκεφάλους μας που «απλώς» επεξεργάζονται τα σήματα. Πάντα και όπου να πάμε δονούμαστε με αυτά τα άυλα δυναμικά-σύμβολα-πρότυπα σαν να ήταν μέσα μας.

Θα μπορέσουμε έτσι τώρα να προχωρήσουμε στο κυρίως θέμα της σημασίας για την καθημερινή ζωή μας των συμβόλων – προτύπων.

Τα σύμβολα – πρότυπα αντιπροσωπεύουν τον τρόπο λειτουργίας της Δημιουργίας

Τα σύμβολα είναι άυλες μορφές που σμιλεύτηκαν από τις απαρχές της ανθρωπότητας. Άυλες και ανθρώπινες κατασκευές συγχρόνως, διότι απλώς είναι αποτελέσματα της σκέψης των ανθρώπων. Η δύναμη τους είχε συγκρατήσει από πάντα την προσοχή μας και έχουν αναπτυχθεί πολλές σημαντικές προσεγγίσεις που τις βρίσκουμε στα έργα των ανθρώπων, τις παραδόσεις τους, τα γραπτά που αφήσανε, κτλ. Οι παραστάσεις στους ναούς των Αιγυπτίων, οι αριθμοί και η τετρακτύς των Πυθαγορίων, οι αναλογίες των ελληνικών ναών, το δένδρο της ζωής της εβραϊκής Καμπάλα, η λεγόμενη ιερή γεωμετρία, οι ιεροτελεσιές των διαφόρων λαών, κτλ., κτλ. Αναρίθμητα συγγράμματα τα έχουν μελετήσει, όπως το τελευταίο βιβλίο που μας άφησε ο Karl Jung «Ο άνθρωπος και τα συμβολά του» που αποτελεί σταθμό.

Δεν είναι σκοπός μας να ξανά-μελετήσουμε εδώ αυτό το επίπεδο των συμβόλων, αλλά πλατύνουμε παραπάνω την έννοιά τους παρατηρώντας τις άρχες – νόμους του σύμπαντος που τα διέπουν έτσι ώστε να αποκομίσουμε κάτι το ωφέλιμο στην καθημερινότητά μας.

Η Δημιουργία, εξ ορισμού, δεν θα είχε νόημα χωρίς εξέλιξη στο καθετί. Δηλαδή το γνωστό μας «τα πάντα ρεί» είναι ένα βασικό στοιχείο που την χαρακτηρίζει. Το κάθε τι μπορεί να είναι διαφορετικό την επόμενη στιγμή. Εμείς στην Γη, και τα άλλα νοήμονα δημιουργήματα απανταχού στο Σύμπαν, είμαστε οι προνομιούχοι παρατηρητές που μπορούν και προσπαθούν να βγάλουν νόημα από το κάθε τι. Είμαστε προνομιούχοι διότι είμαστε οι μόνοι που έχουν την συνειδητότητα, το ότι γνωρίζουν ότι γνωρίζουν, δηλαδή την πνευματικότητα, η ακόμη την αίσθηση του γίγνεσθαι, των υπαρκτικών ερωτήσεων «από πού ερχόμαστε και που πάμε». Έχει λοιπόν να κάνει με τον Χρόνο. Σε αντίθεση με όλα τα άλλα δημιουργήματα που υφίστανται χάρη στις φυσικές τους επιταγές και τα λειτουργικά τους ένστικτα (ανόργανος κόσμος, φυτά, ζώα). Επομένως, για να επιβιώσουμε και να εξελιχθούμε με τον ασφαλέστερο τρόπο και την επόμενη στιγμή, μας ενδιαφέρει διακαώς να μπορούμε να μαντεύουμε το μέλλον, καταπραύνοντας έτσι την αγωνία μας για το αύριο. Χρειαζόμαστε λοιπόν πληροφορίες για τις αλλαγές που μας αφορούν, δηλαδή το πιθανόν μέλλον, εξ ου και η σημασία της μαντικής για κάθε πολιτισμό.

Η θεωρία της πληροφορίας από την πλευρά της υπογραμμίζει τα παραπάνω διότι αποδεικνύει ότι μόνο κάτι που αλλάζει πρέπει να χαρακτηρίζεται σαν πραγματική, λειτουργική πληροφορία. Εάν κάτι παραμένει σταθερό, μπορώ να το μαντέψω για την επόμενη στιγμή μόνος μου, χωρίς να χρειάζομαι τίποτε άλλο. Αυτό όμως είναι σπάνιο επειδή όλα αλλάζουν και έτσι χρειάζομαι την γνώση αυτής της αλλαγής, άρα ένα σήμα – κάτι άυλο επομένως - από κάπου. Η ανάγκη αυτή εκφράζεται και από την ταχύτητα του φωτός που είναι σταθερά και ανεξάρτητη από την ταχύτητα του παρατηρητή και του παρατηρούμενου, πράγμα πολύ θαυμαστό! Στην ουσία δηλαδή δεν υπακούει σ'αυτό που ονομάζουμε συνήθως ταχύτητα (= απόσταση / χρόνος) αλλά είναι η δυνατότητα που δίνει η Δημιουργία στους παρατηρητές μας πραγματικότητας, όπως η δική μας, να την μοιράζονται **συγχρόνως**, χάρη σε ανταλλαγές πληροφοριών που γίνονται πολύ πιο γρήγορα από την ταχύτητα των πράξεων τους.

Την στιγμή λοιπόν που αυτές οι ανταλλαγές πληροφοριών είναι θεμελιώδεις για την εξέλιξη στο Σύμπαν και την Ζωή, η αποδοτικότητά τους θα πρέπει να είναι τέλεια. Οι συνεχείς πράξεις μας είναι μια αλληλουχία αναλύσεων ενώ η εμπειρία μας αποτελεί μια σύνθεση αυτών που έχουμε βιώσει, εμείς η οι άλλοι, διότι εστιάζεται στο τι είναι αρεστό και τι επικίνδυνο. Η σύνθεση δεν ενδιαφέρεται για τις αναλυτικές λεπτομέρειες του «γιατί» που έχουν γίνει πριν. Είναι ένα – άυλο - πακέτο πληροφοριών που εμπεριέχει την πεμπουσία των αναλύσεων – εμπειριών μας που συν-βάλουν. Τα συμ-βολα λοιπόν έχουν ακριβώς αυτό το βασικό χαρακτηριστικό. Ένα άλλο χαρακτηριστικό τους είναι ότι έχουν νόημα για τον παραλήπτη, δηλαδή τον βοηθούν να βγάλει συμπεράσματα. Αλλά και το νόημα αυτό είναι μια άυλη μορφή. Επομένως, στον υλικό κόσμο που εξελισσόμαστε, τα βασικά λειτουργικά «εργαλεία» μας - πληροφορίες και νόημα - είναι άυλα.

Τα σύμβολα βρισκονται παντού και είναι δημιουργήματά μας

Στην καθημερινότητά μας, είμαστε συνηθισμένοι να αποκαλούμε συμβολο κάτι το ξεχωριστό, το ιδιαίτερο, και το νόημα που του δίνουμε εξαρτάται από τις προσωπικές μας γνώσεις, αξίες και εμπειρίες, καθώς και από αυτές του κοινωνικού μας συνόλου. Για παράδειγμα, ο κύκλος σαν σύμβολο της τελειότητας, ο ταύρος σαν σύμβολο της δύναμης, ο χρυσός αριθμός $\Phi = 1.618$ σαν σύμβολο της αρμονίας, και αναρίθμητα άλλα, διαφορετικά για κάθε πολιτισμό που έχει τα δικά του βιώματα. Με μια μόνο λέξη ή μια εικόνα μεταφέρουμε την ουσία του νοήματος που θέλουμε να εκφράσουμε, την σύνθεσή του. Η ουσία αυτή αντιπροσωπεύει το συμπέρασμα που έβγαλε συλλογικά ένα σύνολο ανθρώπων μέσα από τα βιώματα του, ενώ ο Jung εισήγαγε τον όρο «αρχέτυπα», σύμβολα που τα μοιράζεται υποσείδητα όλη η ανθρωπότητα, όπως εμφανίζονται συχνά και στον κόσμο των ονείρων μας. Σαν παράδειγμα πυκνότητας αποθηκευμένης γνώσης που εμπεριέχεται σε σύμβολα μπορούν να παρατεθούν οι διάφοροι μύθοι των λαών, η θρησκευτικά σύμβολα : η έννοια του ήρωα και της λύτρωσης που μπορεί να μας φέρει, η ακόμη ο χαμένος παράδεισος.

Το κοινό έχει την εντύπωση πως τα σύμβολα είναι για τους λίγους μελετητές και δεν τον αφορούν. Τα σύμβολα όμως με την πλατύτερη έννοια που τους δώσαμε (άυλα δυναμικά, πρότυπα, σενάρια, πρόχειρα, αρχέτυπα, σκεπτομορφές, κτλ.) βρίθουν παντού. Οι μελετητές των συμβόλων δεν δίνουν συχνά σημασία στους συμβολισμούς που εμπεριέχονται στην καθημερινή μας ζωή, όπως τα χρώματα που έχουν το καθένα τους την δική του σημασία – π.χ. τα χρώματα των ενδυμάτων που επιλέξαμε το πρωί, η ο χρωματισμός του δωματίου μας – τα οποία δηλώνουν την ψυχική μας διάθεση. Η επιλογή των διακοπών – βουνό (σύμβολο του πατέρα) η θάλασσα (σύμβολο της μητέρας) - φαίνεται αποτέλεσμα συνειδητής απόφασης αλλά στην ουσία δηλώνει αυτά που μας λείπουν η αυτά που αποφεύγουμε υποσυνείδητα. Η ακόμη όταν αποφεύγουμε τον ήλιο – τον απειλητικό πατέρα. Το ίδιο συμβαίνει με την επιλογή των επαγγελμάτων. Το σύμβολο του γιατρού είναι αυτού που μπορεί να μας θεραπεύσει, να μας σώσει. Εάν θελήσω π.χ. να γίνω γιατρός, κινούμαι αόρατα προς αυτήν την επιλογή από ένα στρέψ δικό μου η των γονιών μου η άλλων στο γενεαλογικό δένδρο μετά από ένα δράμα διότι για κάποιους λόγους έλλειψε ο γιατρός όταν χρειάστηκε και προσπαθώ έτσι υποσυνείδητα να επανορθώσω. Στο κάθε τι, ένα πρότυπο κατευθύνει τις αποφάσεις μου μέσα από την φόρτιση των ανησυχιών μου. Το ίδιο συμβαίνει με την συμβολικότητα στην εμφάνιση των ασθενειών όπως αναφέρθηκε στην αρχή και θα ξανασυναντήσουμε με λεπτομέρεια στην συνέχεια.

Τα διάφορα δόγματα (επιστημονικά, θρησκευτικά, κοινωνικά, κτλ.) δημιουργούν επίσης συστήματα – σκεπτομορφές - εγρηγορότα που έχουν την δική τους δύναμη και υπόσταση και αγωνίζονται να την διατηρήσουν και να την αυξήσουν. Χιλιάδες επιστήμονες και εκατομμύρια μελετητές και σκεπτόμενοι απανταχού σμιλέψανε με τις σκέψεις τους και συνεχίζουν να τροφοδοτούν π.χ. ένα σύστημα επιστημονικό - ένα τρόπο σκέψης για το πως ερμηνεύουμε τον κόσμο, η ένα σύστημα θρησκευτικό η κοινωνικό - ένα τρόπο σκέψης για τις αξίες μας, τα πρέπει μας και τα πιστεύω μας. Ακολουθώντας αυτό το άυλο σύμπλεγμα συμπερασμάτων σαν γνώμονα στις καθημερινές μας αποφάσεις και στάση μας στην ζωή, μας καθιστά άβουλες μαριονέτες που νομίζουν ότι εξασκούν την ελεύθερη βούληση τους. Η συνειδητοποίηση της ύπαρξης των προτύπων που ακολουθούμε είναι λοιπόν ο πρώτος σταθμός προς την ελευθερία μας. Η ελεύθερη βούληση μας θα εξασκηθεί πραγματικά όταν επιλέξουμε έτσι συνειδητά αυτό που μας αρμόζει καλύτερα.

Οι λέξεις έχουν επίσης αναδυθεί από παρόμοια διαδικασία. Ο Σωκράτης στον *Κρατύλο* υπογραμμίζει τον θεμελιώδη ρόλο που παίζανε στα πανάρχαια χρόνια οι ονοματοποιοί που δημιουργήσανε με την μεγάλη τους σοφία τις λέξεις για να αντιπροσωπεύουν πραγματικά αυτό που εκφράζουν. Έκτοτε, η σημασία αυτής της διεργασίας χάθηκε, αφήνοντας σαν ίχνη την σημερινή, επιφανειακή ετυμολογία. Κάθε φοορά που προσφέρουμε μία λέξη, συντονιζόμαστε με αυτήν την αρχαία, αλλά πάντα παρούσα αξία, παρόλο που την αγνοούμε.

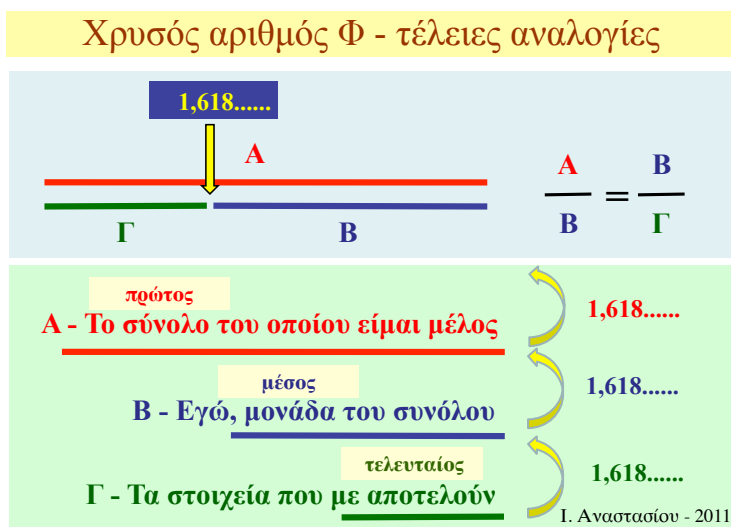
Σαν λεπτομερές παράδειγμα, θα δώσουμε παρακάτω ορισμένα βασικά στοιχεία για τον περίφημο χρυσό αριθμό Φ προκειμένου να φανεί η πολλαπλότητα των γνώσεων και εννοιών που εμπεριέχονται σε ένα από τα πιο γνωστά σύμβολα. Πράγματι, ο χρυσός αριθμός είναι η πιο απλή έκφραση αρμονίας στην εξέλιξη :

« .....Όταν ο θεός άρχισε να φτιάχνει το σώμα του σύμπαντος, χρησιμοποίησε χόμα (ύλη) και φωτιά (ενέργεια). Δεν είναι όμως δυνατό να ενωθούν δυο σώματα χωρίς την μεσολάβηση και κάποιου τρίτου, διότι ανάμεσα στα δύο πρέπει να υπάρχει κάτι που να τα συνδέει. Καλύτερος δεσμός είναι αυτός που ενώνει τον εαυτό του τέλεια με εκείνα τα πράγματα που συνδέει σε ένα ενιαίο. Η εργασία αυτή γίνεται με αποτελεσματικό τρόπο από την φυσική σχέση των αναλογιών.....» Τίμαιος, 31c

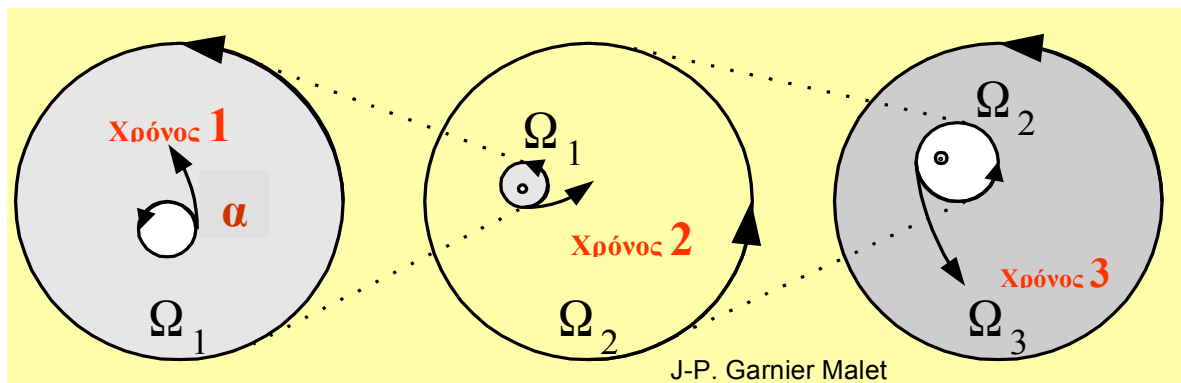
η ακόμη :

«.....Όταν δηλαδή ο μέσος από τους τρεις αριθμούς, είτε κύβοι είναι αυτοί, είτε δυνάμεις, έχει με τον τελευταίο την ίδια σχέση που έχει ο πρώτος με τον μέσο, και αντίστροφα, όποια σχέση έχει ο τελευταίος με τον μέσο έχει και ο μέσος με τον πρώτο. Τότε, επειδή ο μέσος γίνεται και πρώτος και τελευταίος, ενώ ο πρώτος και ο τελευταίος γίνονται με την σειρά τους μέσοι, αναγκαστικά θα είναι όλοι ίδιοι και κατά συνέπεια θα αποτελούν ενιαίο σύνολο.....» Τίμαιος, 32a

Πιο απλά, το Φ αντιπροσωπεύει μια λειτουργικότητα του Σύμπαντος και της εξέλιξης : Το κάθε τι εμπεριέχεται σε ένα σύνολο, είναι μέρος ενός συνόλου, π.χ. τα όργανα του σώματος μέσα στο σώμα, αλλά συγχρόνως αποτελεί σύνολο για άλλα μέλη πιο μικρά από αυτό, π.χ. το όργανο σχετικά με τους ιστούς του, κ.ο.κ. εάν συνεχίσει κανείς τον συλλογισμό όπως οι ιστοί σχετικά με τα κύτταρα που τους αποτελούν, τα κύτταρα σχετικά με τους οργανίτες τους, και κατόπιν τα μόρια, τα άτομα, τα στοιχειώδη σωματίδια.....

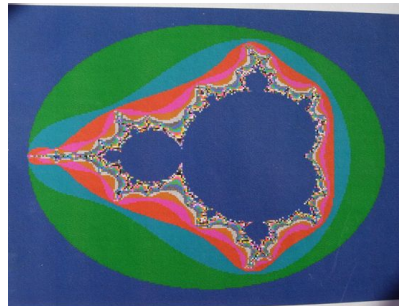
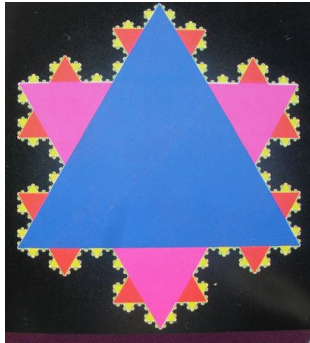

Ο λόγος που η Φύση ακολουθεί το Φ είναι απλός και εκφράζεται παραπάνω στον Τίμαιο : επειδή το κάθε ένα από τα εμπλεκόμενα επίπεδα παίζει εν δυνάμει τρεις ρόλους **συγχρόνως**, δηλαδή σύνολο για άλλα μέλη, μέλος για μεγαλύτερα σύνολα, και φυσικά ενδιάμεσο, είναι απαραίτητο για την αρμονία του όλου το πέρασμα από το ένα επίπεδο στο επόμενο η στο προηγούμενο να γίνεται χωρίς κανένα πρόσκομα. Είναι ο μόνος τρόπος για το όλον να αποτελεί μια αρμονική οντότητα. Αυτό επιτυγχάνεται όταν η αναλογία μεταξύ επιπέδων είναι η ίδια και αυτό είναι δυνατό μόνο με την αναλογία του Φ, πράγμα παρατηρήσιμο εύκολα και συχνά στις αναλογίες της Φύσης. Αυτό αποτελεί και την έννοια των fractals στα μαθηματικά, καθώς και την βασική έννοια στην θεωρία της Διπτότητας του Δρ. Γκαρνιέ Μαλέ, όπου μάλιστα κάθε επίπεδο πραγματικότητας λειτουργεί με δική του ροή χρόνου και συνεπώς αντίληψη για την ροή αυτή, προγραμματισμένη στην βιολογία των παρατηρητών που βιώνουν την κάθε πραγματικότητα.

Μικρές αλλαγές σε διαρκή επανάληψη δημιουργούν καινούριες οντότητες

Ορίζοντες μέσα σε άλλους ορίζοντες.

Το Φ εμπεριέχει όμως και δεύτερη θεμελιώδη σύνθεση. Ο Ιταλός μαθηματικός της Αναγέννησης Φι-μπονάτσι (σημαδεμένος θα λέγαμε από το όνομά του να κάνει αυτήν την παρατήρηση !) ανακάλυψε πως εάν αρχίσουμε με τον αριθμό 1 και συνεχίσουμε προσθέτοντας τον προηγούμενο (εκτός φυσικά από το ίδιο το 1 στο οποίο προσθέτουμε τον εαυτό του), η αναλογία μεταξύ δύο διαδοχικών αριθμών της σειράς πλησιάζει, χωρίς ποτέ να φτάνει με ακρίβεια, τον αριθμό Φ . Αυτή η διεργασία όμως είναι θεμελιώδης στην Φύση και διέπει, είναι δηλαδή το πρότυπο, οποιασδήποτε εξέλιξης, και ακόμη της ίδιας μας της ζωής.

Διαδικασία εξέλιξης στην Φύση

Στον δρόμο για την αρμονία (χρυσό αριθμό) : ξεκινάμε, τεινουμε, δυσκολευόμαστε, αλλά ποτέ δε την φθάνουμε

Αναφορά μου η μονάδα
Ξεκίνημα με τον εαυτό της
Τότε μόνο εξέλιξη = πολλά

Για να εξελιχθώ στο επόμενο επίπεδο πρέπει να προσθέτω στο τώρα το παρελθόν του, την μνήμη του, για να κτίσω το μέλλον, και αυτό χωρίς τελειωμό...

I. Αναστασίου - 2011

1	2
2	1,5
3	1,666
5	1,600
8	1,625
13	1,6154
21	1,6190
34	1,6176
55	1,61818
89	1,61798
144	1,61805
.....	

Η Φύση λοιπόν, και εμείς σαν μέλη της, ακολουθούμε νόμους, πρότυπα. Πρόκειται για άυλες έννοιες που αντιπροσωπεύουν την αρμονία και εμφανίζονται στην ύλη. Πάντα το άυλο προηγείται της υλικής εμφάνισης που απλώς καθρεφτίζει το « αναλλοίωτο και αληθινό » των Πυθαγορίων και του Πλάτωνα. Το βελάνιδι « ονειρεύεται » να γίνει βελανιδιά, που είναι ο τελικός σκοπός του, ο « ελκυστής » του. Ο Έντισον ονειρεύθηκε τον λαμπτήρα πυράκτωσης πριν τον δημιουργήσει μετά από πολλές προσπάθειες, και ο λαμπτήρας θα εκφράζει πάντα την **λειτουργικότητα** που ονειρεύθηκε ο δημιουργός του – να φωτίζει. Το ίδιο με τον αγγειοπλάστη και το βάζο που βγαίνει από τον τροχό του.

Οι γονείς έχουν τις συγκεκριμένες σκέψεις τους και την ψυχική τους διάθεση πριν συλλάβουν το παιδί τους, και αυτά δημιουργούν πρότυπα που θα ακολουθήσει υποσείνηδητα το μελλοντικό παιδί για να τα ικανοποιήσει λειτουργικά με την συμπεριφορά του η με σωματικές ασθένειες. Δεν υπάρχουν λοιπόν στην ουσία γενετικές ασθένειες, αλλά άυλα πρότυπα με τα οποία συντονίζεται ο οργανισμός και αναγκάζει τα γονίδια να εκτελέσουν υπάκουα ότι αλλαγές χρειάζονται για την ικανοποίηση κάποιου σκοπού που είχε καθορισθεί υποσυνείδητα από άλλους. Μία διαδικασία όμως κατά το πλείστον αντιστρέψιμη, μέσα από συνειδητοποίηση, με επαναφορά των αρμονικών γονιδιακών πληροφοριών και λειτουργιών.

Τα παραπάνω δεν αφήνουν χώρο για τίποτα το τυχαίο. Τα κάθε τι, την στιγμή που υπάρχει, ΠΡΕΠΕΙ να έχει νόημα. Και το δικό μας νόημα ; Ποιό είναι ;

Η φύση ακολουθεί τους ίδιους νόμους τελείων αναλογιών

Πραγματική ελευθερία: συνειδητή αναθεώρηση των προτύπων – προγραμμάτων που μας κυβερνούν

Όλα διέπονται από πρότυπα που περιμένουν να αποκωδικοποιηθούν δηλαδή να συμβάλουν στην συνειδητοποίησή μας για την ύπαρξη κάτι που είναι πιο βαθύ, πέρα από αυτό που βιώνουμε. Τελικά αυτό που ευρέως αναφέρεται σαν συνειδητότητα, δεν θάταν τίποτα άλλο από την δυνατότητα αυτής της αποκωδικοποίησης, της ανακάλυψης της έννοιας που έχει αυτό το πρότυπο πέρα από μας. Το τρόπαιο για μας όταν επιτύχουμε να εξασκήσουμε αυτήν την αποκωδικοποίηση-συνειδητοποίηση ενός προβλήματός θα μπορούσε να είναι τεράστιο. Με την λογική και συναισθηματική νοημοσύνη μας, αντικαθιστούμε τα πρότυπα με τα οποία δονούμαστε, τα οποία υπακούσαμε πειθήνια μέχρι τώρα, με άλλα, διαφορετικά, αρμονικά με τον καινούριο ελκυστή που ανακαλύψαμε μέσα μας, δηλαδή την νέα λειτουργικότητά-νόημα ύπαρξης που αντιληφθήκαμε μέσα μας και που προέρχεται από την νέα ερμηνεία μας για μια κατάσταση. Αυτή η νέα ερμηνεία μας για την πραγματικότητα επιλέγει τώρα ένα πιο κατάλληλο πρότυπο για να την υλοποιήσει και δονείται με αυτό. Η νέα υλοποίησή σημαίνει καλύτερη υγεία, σωματική και ψυχική.

Τα προβλήματά μας λοιπόν δεν μπορεί να είναι τυχαία η εκδικητικές τιμωρίες της Φύσης η του Θεού. Χρησιμεύουν σαν ξύπνημα μας για να αρχίσουμε αυτήν την διαδικασία. Η νέα ιατρική του Δρ. Χάμερ και όλων των συνεχιστών του και άλλων ερευνητών, υπογραμμίζει ακριβώς αυτήν την διαδικασία και θα δώσουμε μερικά παραδείγματα. Θα πιστοποιήσουμε ότι εκείνο που συνδέει την ψυχολογική χροιά με ένα όργανο, που καθιστά και τον ακρογωνιαίο λίθο της προσέγγισης αυτής, είναι η **λειτουργικότητα**, ο σκοπός, ο ελκυστής, το πρότυπο-σύμβολο που είναι κοινό μεταξύ των διεργασιών που διαμοίβονται τόσο στο σώμα, όσο και στην ψυχολογία.

Όλα είναι αρχαϊκά προγράμματα που δημιουργήθηκαν στην εξέλιξη των ειδών για την επιβίωσή τους και αφορούν φυσικά και τα ζώα. Η μεγάλη διαφορά με τους ανθρώπους είναι η ύπαρξη σε μας, πέρα από το επίπεδο της φυσικής πραγματικότητας που υπάρχει στα ζώα, και του εικονικού, φανταστικού και ιδίως συμβολικού επιπέδου που εκλαμβάνονται (ερμηνεύονται) σαν απολύτως πραγματικά από τον αυτόματο εγκέφαλο που προσπαθεί να μας βοηθήσει. Έτσι υποφέρουμε πολύ συχνότερα και εντονότερα από τα ζώα για τις ανθρώπινες δημιουργίες : άυλες - φανταστικές, εικονικές η συμβολικές καταστάσεις, όπως θα δούμε στην συνέχεια.

Μία βασική βιολογική λειτουργικότητα	Ψυχολογική χροιά του στρες, της προσωπικής ερμηνείας μου	Πρότυπο σε συντονισμό, όμοιο σε πολλές διεργασίες στην φύση
Οισοφάγος : καταπίνω, επιτρέπω να μπει κάτι μέσα στο σώμα μου.	Δεν μπορώ να καταπιώ αυτό που μου συμβαίνει.	Εισαγωγή σ'ένα σύστημα ενός ξένου σώματος που μας ωφελεί.
Στομάχι : χωνεύω, αρχικό στάδιο της χώνεψης.	Δεν μπορώ να χωνέψω την κατάσταση που αντιμετωπίζω.	Επεξεργασία, ανάλυση μιάς ουσίας στα συστατικά της.
Πάγκρεας : έκκριση των πιο δυνατών πεπτικών υγρών. Η κυρίως χώνεψη.	Αυτό που δεν μπορώ να χωνέψω είναι τόσο δυνατό που δεν μπορώ καν να το ονομάσω.	Ολοκληρωτική μεταλλαγή της ουσίας στα συστατικά της προς όφελος του συστήματος.
Λεπτό έντερο : αφομοίωση των θρεπτικών ουσιών. Πέρασμα στο αίμα μου, στο εσωτερικό του εαυτού μου.	Δεν μπορώ να αφομοιώσω, να αισθανθώ σαν δική μου την κατάσταση, να την κάνω κτήμα μου.	Αφομοίωση. Το ξένο στοιχείο γίνεται μέρος του συστήματος.

Μία βασική βιολογική λειτουργικότητα	Ψυχολογική χροιά του στρες, της προσωπικής ερμηνείας μου	Πρότυπο σε συντονισμό, όμοιο σε πολλές διεργασίες στην φύση
Παχύ έντερο : εκκένωση των απορριμάτων της διαδικασίας της χώνεψης σ'ένα χώρο με τρία τμήματα : ανιών, εγκάρσιο και κατιών παχύ έντερο,	Νοιώθω πως κάτι βρωμερό γίνεται σε βάρος μου, είτε από άτομα της γενιάς που «ανεβαίνει», είτε από άτομα της ίδιας γενιάς με μένα, είτε από άτομα της γενιάς που «κατεβαίνει».	Εκκένωση των απορριμάτων κάθε διαδικασίας στην φύση, και Καθρεφτισμός της τοπολογίας του παχέος εντέρου με την συμβολική σειρά των γενιών.
Πνεύμονες : μεταφορά του οξυγόνου στο αίμα δια μέσου των κυψελών, με πολύ μικρό περιθώριο διακοπής για επιβίωση, 3 λεπτά	Φόβος θανάτου, με διαφορετικές εντάσεις. Μικρές έως μεγάλες ανησυχίες κατεβαίνοντας από τον λάρυγγα προς την τραχεία και τις κυψέλλες.	Ικανότητα μετάδοσης της ζωογόνου ουσίας για επιβίωση από όλη την αλυσίδα διεργασίας, ανάλογα με την σημασία του κάθε κρίκου της αλυσίδας.
Καρδιά : υποδοχή του αίματος και αποστολή – διανομή του στο σώμα	Πρόβλημά μου με μέλη της οικογένειας η μεταξύ μελών της: Με γυναίκες–μητέρα (υποδοχή - κόλποι). Με άνδρες–πατέρα (αποστολή προς τα έξω - κοιλίες της καρδιάς). Με το παιδί που ήμουν εγώ : έξοδος αορτής.	Κινητήριος δύναμη και συνεργασία για την απρόσκοπη μετάβιβαση από το κέντρο προς την περιφέρεια και τανάπαλιν. Επίσης το αίμα σαν σύμβολο της στενής οικογένειας στην οποία ανήκω.
Αρτηρίες : μεταφορά του αίματος από το κέντρο προς την περιφέρεια	Προβλήματα με τον πατέρα, την αρσενική αρχή στην οικογένεια, όσο αφορά την μεταβίβαση της ζωής.	Η φυγόκεντρος δύναμη που επιβλέπει και ελέγχει τον εξωτερικό χώρο. Ο άνδρας-κυνηγός των αρχαϊκών εποχών.
Φλέβες : μεταφορά του αίματος από την περιφέρεια προς το κέντρο	Προβλήματα με την μητέρα, την θηλυκή αρχή στην οικογένεια, όσο αφορά την μεταβίβαση της ζωής.	Η κεντρομώλος δύναμη που συγκεντρώνει και φροντίζει τον εσωτερικό χώρο. Η γυναίκα που παραμένει στην σπηλιά-σπίτι.
Χοληστερίνη : Εναποτίθεται στα τοιχώματα των αρτηριών.	Δεν καταφέρνω να κολλήσω τα κομμάτια της οικογένειας.	Ένωση των μελών ενός συνόλου σ' ένα αρμονικό σύνολο.
Ήπαρ : επεξεργασία του αίματος, συσσώρευση γλυκογόνου, παραγωγή χολής.	Σοβαρά προβλήματα στην οικογένεια, συχνά σε σχέση με τα χρήματα. - Έλλειψη χρημάτων η κάποιου πρόσωπου. - Οργή, όπως και με την χοληδόχο κύστη.	Ανάγκη καθαρότητας και ηρεμίας στον ζωτικό σύνδεσμο των μελών ενός συνόλου (αίμα-οικογένεια). Ανάγκη αποθήκευσης ενέργειας (γλυκογόνο-χρήμα) για τις μελλοντικές ανάγκες.
Νεφροί : καθαρισμός του αίματος, επεξεργασία υγρών, κτλ.	Προβλήματα με τα υγρά. Καταστροφές με την έννοια της κατάρρευσης.	Καθαρισμός και διαχείριση ζωτικών υγρών του συστήματος. Σύμβολο ροής και στην λέξη-έννοια «κατάρρευση», και συντονισμός μ' αυτήν !!
Ουροδόχος κύστη : συγκέντρωση ούρων για μετέπειτα εκκένωση.	Μπαίνουν στον ζωτικό μου χώρο χωρίς την άδειά μου.	Επισημαίνω τον χώρο μου με τα σύρα μου – αρχαϊκό πρόγραμμα του ζωϊκού βασιλείου, π.χ. λύκος, σκύλος, γάτες.
Οστά : η πιο σκληρή και ανθεκτική δομή, κινήσεις και προστασία.	Νοιώθω βαθειά υποτίμηση για τον εαυτό μου σε κάτι που συνδέεται με το συγκεκριμένο οστό που υποφέρει, π.χ. αυτό που κάνω, εάν πρόκειται για τα χέρια.	Απαραίτητη σκληρότητα και ανθεκτικότητα της κεντρικής δομής. Τα οστά διατηρούνται εκατομμύρια χρόνια και έτσι συμβολίζουν την μέγιστη αξία.

Μία βασική βιολογική λειτουργικότητα	Ψυχολογική χροιά του στρες, της προσωπικής ερμηνείας μου	Πρότυπο σε συντονισμό, όμοιο σε πολλές διεργασίες στην φύση
Μύες : η κινητήριος δύναμη, η ικανότητά μου να κάνω πράγματα με το σώμα.	Νοιώθω έλλειψη δύναμης να επιτύχω κάτι, γενικά η συγκεκριμένα σε ένα σημείο-μύ.	Η δυνατότητα παραγωγής έργου
Γόνατα : η δυνατότητα να γονατίζω, ευλυγισία στο περπάτημα.	Υπομένω μια κατάσταση παρά την θέλησή μου.	Δήλωση υποταγής στην εξουσία, γονάτισμα.
Αστράγαλοι – καρποί : ευλυγισία στην κατεύθυνση των ποδιών και στην χειρωνακτική εργασία.	Τάχω χαμένα στην κατεύθυνση που πρέπει να ακολουθήσω σε κάτι – υποτίμηση στην ευλυγισία των πράξεων μου.	Ευλυγισία, δυνατότητα κίνησης προς όλες τις κατευθύνσεις.
Σκλήρυνση κατά πλάκας : φθορά της μυέλινης και προοδευτικά παράλυση στο βάδισμα.	Νοιώθω πολύ έντονα πως ξέπεσα μπροστά στα μάτια των άλλων και τα δικά μου αλλά δεν βρίσκω λύση.	Ακινησία σαν καλύτερη λύση επιβίωσης όταν δεν νοιώθω στό ύψος των περιστάσεων.
Επιδερμίδα : στενή επ-αφή με το περιβάλλον και τους άλλους.	Υποφέρω από κάποιον χωρισμό.	Ικανότητα επαφής, στενής επικοινωνίας.
Μαστοί : δημιουργία και παροχή τροφής στα μωρά.	Κίνδυνος για ένα παιδί μου.	Συνεχής και πλήρης ετοιμότητα για την επιβίωση των επιγόνων.
Λυμφατικοί αδένες : άμυνα του οργανισμού.	Νοιώθω πολύ ευάλωτος μπροστά σε μια κατάσταση.	Θωρακισμός.
Θυροειδής : Αδένας μεταβολισμού.	Πιστεύω πως δεν τα καταφέρνω αρκετά γρήγορα.	Διαχείριση του χρόνου – Εκτίμηση της αποδοτικότητας.
Λαιμός : Δημιουργία φωνής-λόγου μέσω των φωνικών χορδών.	Δεν μπορώ να εκφρασθώ. Σταματώ αυτό που θάθελα να πω.	Επικοινωνία με τον λόγο.
Μυωπία : βλέπω καλύτερα απο κοντά. Υπερμετροπία : βλέπω καλύτερα από μακριά.	Κίνδυνος από κοντά. Κίνδυνος από μακριά.	Προσαρμογή για επιβίωση χάρη στο πιο πλούσιο κανάλι πληροφοριών.
Αυτιά : Ακούω τον λόγο των άλλων. Αναγνωρίζω κινδύνους.	Δεν αντέχω ν' ακούω αυτά που ακούω.	Προσαρμογή για την επιβίωσή χάρη στην ακοή.
Εγκέφαλος : εξεύρεση λύσεων μετά απο λογική ανάλυση της κατάστασης	Δεν βρίσκω λύση στο πρόβλημα μου παρόλες τις σκέψεις μου.	Απαραίτητη ύπαρξη και ικανότητα ενός κεντρικού υπολογιστή που διαχειρίζεται την ανάλυση όλων των στοιχείων για την επίλυση των προβλημάτων.
Κεφαλή – Πόδια	Πρόβλημα με την αρσενική-πατρική αρχή η με την θηλυκή-μητρική αρχή.	Άνω - ουρανός : σύμβολο του Δημιουργού, υπέρτατης αρχής. Κάτω – Γη : σύμβολο της θηλυκής αρχής, της χθόνιας ενέργειας.
Δεξιά-αριστερή πλευρά του σώματος: πλευρές αντίστοιχα δράσης-αποδοχής για δεξιόχειρες. Αντίστροφα για αριστερόχειρες.	Πρόβλημα με την αρσενική-πατρική αρχή (πρότυπο) η με την θηλυκή-μητρική αρχή (πρότυπο) στην κατάσταση που βιώνω.	Πλευρές αρσενικής-θηλυκής αρχής (πρότυπου) για δεξιόχειρες. Αντίστροφα για αριστερόχειρες.

Τα παραπάνω στοιχεία αγγίζουν μόνο επιφανειακά όσα μπορούν να ειπωθούν. Κάθε όργανο έχει πολλές λειτουργικότητες και η προσεκτική έρευνα της ψυχολογικής χροιάς θα μας φανερώσει ότι και αυτή περιέχει πολλές πτυχές, καθρεφτίζοντας τις επί μέρους λειτουργικότητες του οργάνου και την τοπολογία του στο σώμα (δεξιά, αριστερά, πάνω, κάτω, εμπρός, πίσω). Πέρα απ'αυτό, οι ιστοί του οργάνου που υποφέρουν έχουν και αυτοί το δικό τους μήνυμα, ακόμη και ο τύπος των κυττάρων που αποτελούν τον ιστό. Γνωρίζοντας λοιπόν καλά την βιολογία, την φυσιολογία και τον συμβολισμό, μπορούμε να οδηγηθούμε σε μεγάλο βάθος μέσα στους μαιάνδρους της ψυχολογικής μας φόρτισης. Όλα μας μιλούν σαν ζωντανά σύμβολα και μας ζητούν να τα κατανοήσουμε για να επανέλθει η αρμονία.

Η αποτελεσματικότητα του λόγου, τόσο των άλλων προς εμάς, όσο και το δικό μας εσωτερικό παραμύθιο, οφείλεται φυσικά στην συμβολική έννοια που έχουμε δημιουργήσει για κάθε λέξη ή φράση. Γνωρίζουμε πως μια λέξη μπορεί να σκοτώσει αλλά και να γιατρέψει. Μας οδηγεί να δονηθούμε στιγμιαία με την ενέργεια της άυλης έννοιας της και να υλοποιήσουμε τις επιπτώσεις της.

Η επιρροή των γονικών σκέψεων πάνω στην δική τους ζωή κατά την διάρκεια της κυοφορίας του εμβρύου αποδεικνύει την δημιουργία δυναμικών-προτύπων που το έμβryo ερμηνεύει σαν προγράμματα. Θεωρεί πως το αφορούν προσωπικά και ο αυτόματος εγκέφαλος του θα τα ακολουθήσει πιστά, χωρίς να τα αμφισβητήσει ποτέ, και αυτό προς καλύτερη επιβίωση, παρόλο που μπορεί να οδηγήσουν στην καταστροφή του διότι δεν ήταν δημιουργημένα από το ίδιο. Ένα πρόγραμμα δεν ανανεώνεται, το πρότυπο δεν αντικαθίσταται εάν δεν εισάγουμε την συνειδητοποίηση μας, πράγμα που το έμβryo, η το μικρό παιδί δεν μπορεί να κάνει, εκτός εάν του το πούμε. Τα προγράμματα-δυναμικά που έχουν δημιουργηθεί από τα δράματα των προγόνων περιμένουν επίσης την σειρά τους για αποκωδικοποίηση, για να κατανοηθεί επιτέλους τα παλιό δράμα και να βρουν « δικαίωση » οι παλιοί με την νέα ερμηνεία των απογόνων. Να σταματήσει ο κύκλος της σιωπηλής επανάληψης για να ελευθερωθούν όλοι των επερχομένων γενεών.

Εμείς είμαστε τα πιο ισχυρά σύμβολα-πρότυπα στο σύμπαν: Συνδημιουργοί και συνυπεύθυνοι

Το συμπέρασμα από τα παραπάνω είναι πολύ απλό : Είμαστε ζωντανά σύμβολα-πρότυπα. Την στιγμή που έχουν αποδειχθεί επανειλημμένα αυτές οι επιρροές και ακολουθούμε τις επιταγές άυλων προγραμμάτων-προτύπων δημιουργημένων από άλλους, είναι προφανές πως τα πρότυπα είναι επισκέψιμα από όλους και ακόμη πιο έντονα από αυτούς που έχουν κάποια σχέση με μας. Επίσης είναι προφανές πως η επιρροή των δικών μας σκέψεων στην δική μας υγεία θα πρέπει να είναι ακόμη εντονότερη. Το νερό καταγράφει τις πληροφορίες (σκέψεις, συναισθήματα) και γνωρίζουμε πως αποτελούμαστε από νερό κατά 75%. Κάθε κύτταρό μας αντιλαμβάνεται έτσι τα πάντα στιγμιαία και βγάζει συμπεράσματα.

Οι σκέψεις λοιπόν έχουν κεφαλαιώδη σημασία, αλλά ακόμη μεγαλύτερη έχουν οι ανείπωτες, υποσυνείδητες προθέσεις-ανησυχίες-φόβοι-ελπίδες μας. Αυτά μας κυβερνούν σε τελική ανάλυση και αυτά επίσης φέρουν και την υπευθυνότητά μας για όλους όσους συντονισθούν με τα δυναμικά-πρότυπα που δημιουργήσαμε. Επομένως το να φέρουμε όλα αυτά στην επιφάνεια της συνείδησης και να τα αντικαταστήσουμε είναι και ο μόνος αυθεντικός δρόμος προς την ελευθερία μας, την αρμονία μας, και άρα την υγεία μας.

Σύμφωνα μ' αυτήν την προσέγγιση, η συμπεριφορά μας καθρεφτίζεται ακαριαία παντού, μέσω του προτύπου που εκδηλώνει. Εάν πετάξω το πακέτο τσιγάρων στον δρόμο, ακόμη και εάν δεν με δει κανείς, ενισχύω στον χώρο-χρόνο των δυναμικών το πρότυπο της αδιαφορίας για το κοινό καλό και δεν πρέπει να ξαφνιασθώ όταν συναντήσω την ίδια συμπεριφορά γύρω μου. Εάν τα λόγια μου δεν συμφωνούν με τις σκέψεις μου, ενισχύω το σύμβολο της υποκρισίας, και επειδή συντονίζομαι μ' αυτό, θα βρω με βεβαιότητα στον δρόμο μου αυτούς που συντονίζονται με το ίδιο σύμβολο και που θα με αποδείξουν έτσι ότι είχα δίκιο. Αυτό θα ενισχύσει την πεποίθησή μου ότι σε ένα κόσμο υποκριτών που συναντώ, θάπρεπε κι'εγώ να κάνω το ίδιο. Δηλαδή ένας φαύλος κύκλος που συν-δημιούργησα.

Θα έπρεπε να αναλάβουμε την υπευθυνότητά μας, ατομικά και συλλογικά, γι'αυτήν την δύναμη μας

Έχει ειπωθεί ότι ο μεγαλύτερος, υποσυνείδητος, φόβος του ανθρώπου είναι ο φόβος του να συνειδητοποιήσει την μεγαλωσύνη του και να αναλάβει την ελευθερία του, διότι αυτό θα συνεπάγεται και την υπευθυνότητά του, κάτι που φαίνεται να τον παραλύει. Τα στοιχεία αυτού του άρθρου, με την παρατήρηση της καθημερινής συμπεριφοράς των ανθρώπων, μας οδηγούν στο ίδιο συμπέρασμα. Κάνουμε ότι μπορούμε για να αποφύγουμε την συνειδητοποίηση, « τα δύσκολα ».

Πράγματι. Εστιάζουμε την προσοχή μας, και άρα την ενέργειά μας, στην φθορά της ανά-λυσης, της ενασχόλησης με λεπτομέρειες, και αυτό είναι προφανές παντού : π.χ. η διδασκαλία – εκπαίδευση συγκεντρώνεται συχνότατα μόνο προς ότι είναι άμεσα ωφελιμιστικό, στην αποστήθηση, στα θέματα που « θα πέσουν » και όχι στην πλήρη κατανόηση, στην ευκολία, στις πληροφορίες και όχι στην γνώση, και ακόμη λιγότερο στην σοφία. Μιλάμε ώρες στα κινητά τηλέφωνα χωρίς να λέμε κάτι το ουσιαστικό. Το διαδίκτυο μπορεί να μας προσφέρει γνώσεων αλλά δεν έχουμε πια τα κριτήρια να ξεχωρίζουμε τα σημαντικά και έτσι χανόμαστε. Οι εφημερίδες και οι τηλεοράσεις μας βομβαρδίζουν με άχρηστες λεπτομέρειες, και μάλιστα ανησυχητικές, χωρίς να αναφέρουν το παραμικρό αισιόδοξο νέο ανά τον πλανήτη, οδηγώντας μας στο υποσυνείδητο συμπέρασμα ότι μόνο καταστροφές, τωρινές και μελλοντικές, μας περιστοιχίζουν. Την ώρα των συζητήσεων στην τηλεόραση, έχουμε συχνά μια σειρά μονολόγων χωρίς συνοχή, δομή, η συμπεράσματα. Μια βαθειά ανία και κατάθλιψη πλημμυρίζει τον κόσμο, που έχασε κάθε σταθερή αναφορά για το ποιός είναι και πού βαδίζει.

Εμείς όμως γνωρίζουμε τώρα πως η λύση για οτιδήποτε μας αποσχολεί βρίσκεται στην απόφασή μας να να ξοδεύουμε ένα μέρος του χρόνου μας με προσοχή στην σύνθεση, στο ουσιώδες, στο πρότυπο, στο αληθινό, άρα στην αποκωδικοποίηση, στη ανακάλυψη του νοήματος γι'αυτά που συμβαίνουν, στην μεγαλύτερη συνειδητοποίηση. Την στιγμή που οι σκέψεις και οι υποσυνείδητες ανησυχίες μας δημιουργούν πρότυπα προσβάσιμα από τα άλλα μέλη του συνόλου, καμμία αλλαγή δεν είναι δυνατή εάν δεν ξεκινήσει από την συνειδητοποίηση των μελών του συνόλου. Το σύνολο συσσωρεύει τα δυναμικά, δεν τα δημιουργεί αφ'εαυτού του, σαν ξεχωριστή ύπαρξη. Στην συνέχεια, το συσσωρευμένο αυτό δυναμικό παρόμοιας χροιάς, (εγωκεντρισμός, αλληλεγγύη, κτλ) αποκτά τέραστια δύναμη και μπορεί να παρασύρει τους πολλούς η, αντίθετα, να ανατρέψει μια φαινομενικά απελπιστική κατάσταση.

Οι διαμαρτυρίες αντίδρασης δεν μπορούν να είναι δημιουργικές διότι εμπεριέχουν τον φόβο γι'αυτό που δεν θέλουμε να συμβεί και επομένως συντονίζονται με τα δυναμικά φόβου και χειροτερεύουν την κατάσταση. Προκαλούμε αυτό που φοβόμαστε. Ακόμη και η ελπίδα εμπεριέχει τον φόβο ότι υπάρχουν πιθανότητες να μην συμβεί αυτό που επιθυμούμε. Τα άσχημα δυναμικά « τριβούν τα χέρια τους » με την άγνοιά μας, διότι αποκτούν μεγαλύτερη δύναμη. Η λύση, σύμφωνα με τους νόμους του περιγράψαμε, είναι η απόλυτη βεβαιότητα στις δημιουργικές μας προτάσεις. Δεν είμαστε εναντίον κάτι, αλλά προτείνουμε κάτι διαφορετικό, δημιουργούμε ένα πρότυπο με το οποίο οι πολλοί θα μπορέσουν να συντονισθούν, ακόμη και εν αγνοία τους, μεγαλώνοντας έτσι την πιθανότητα υλοποίησής του.

Μια απαραίτητη συνθήκη για την έξοδο από τα συλλογικά αδιέξοδα, δηλαδή σαν πρώτη και βασική συνειδητοποίηση μας, είναι το εμφανές και το πιο λογικό συμπέρασμα : είμαστε μέλη ενός (κοινωνικού) οργανισμού και καμία πράξη ούτε καν σκέψη δεν θαπρεπε να τείνει προς το κοινό...κακό ! Είναι αδιανόητο για τα κύτταρα να μην συνεργασθούν στενά για την επιβίωση του όλου, από την οποία εξαρτάται άμεσα η δική τους. Ακόμη και οι καρκινικοί όγκοι δεν αποτελούνται από χαοτικό συνοθύλευμα κυττάρων, όπου το καθένα κάνει ότι θέλει. Έχουν συγκεκριμένη δομή αρτηριών, φλεβών, νεύρων, κτλ., διότι έχουν ένα νόημα, τείνουν προς ένα σκοπό, όπως απέδειξε περίτρανα ο Δρ. Χάμερ. Η στενότητα αντίληψης των ανθρώπων για την εμφανή πραγματικότητα, πως οτιδήποτε επιβλαβές για το σύνολο είναι ακόμη περισσότερο για τα μέλη του, μας τοποθετεί σε ένα επίπεδο συνειδητότητας υποδεέστερο και αυτού των καρκινικών κυττάρων. Διότι οι άνθρωποι σαν νοήμονα όντα θαπρεπε τουλάχιστον να ενδιαφέρονται και για την επόμενη γενιά.

Τα συλλογικά πρότυπα για τον Ελληνικό χώρο είναι γνωστά και η κατανόησή τους θα μπορούσε να μας φωτίσει :

« .....Η ελκυστικότητα της φιλοσοφίας των Ελλήνων οφείλεται στο ότι ποτέ, σε κανένα άλλο τόπο στον πλανήτη, δεν δομήθηκε ένα τέτοιο σύστημα γνώσεων και καινοτομιών χωρίς να χρειαστεί να προστρέξει στο κομμάτιασμα των επιστημών που έγινε ανυπόφορο στις μέρες μας.....

.....Δεν υπήρχε κανένα όριο στα θέματα σπουδής, καμία προκατάληψη, και ήταν παραδεκτό ότι η πρόοδος στο ένα θα είχε αντίκτυπους σε όλα τα άλλα.....

.....Η επιστροφή σήμερα στην αρχαία σκέψη είναι για να ξανακερδίσουμε, χάρη σε αυτήν, την ελευθερία της σκέψης μας.....

.....Η επιστήμη είναι ο ελληνικός τρόπος να σκεφτεί ο άνθρωπος τον κόσμο. Για τον λόγο αυτόν, η επιστήμη ποτέ δεν υπήρξε παρά μόνο σε λαούς με ελληνική επιρροή.....»

E. Schrödiger, « Η Φύση και οι Έλληνες », 1948

Βραβείο Νόμπελ, Από τους πρωτεργάτες της Κβαντικής Φυσικής, Φιλόσοφος

Έχουμε λοιπόν δημιουργήσει, σ'αυτόν τον χώρο που ζούμε και αγαπάμε, τις απαραίτητες προϋποθέσεις-δυναμικά-προσόντα για δημιουργικότητα και καινοτομία χωρίς όρια. Ας παρατηρήσουμε όμως πώς το ελληνικό αυτό προτέρημα έχει την τάση να εφαρμόζεται στην πράξη, μέσα από τα κείμενα των Οξυρρυγγίων παπύρων. Τα κείμενα αυτά, παρόλο που η αυθεντικότητά τους είναι αμφίβολη (δημιούργημα του Κ. Τσάτσου το 1954) είναι κατατοπιστικά διότι μας κάνουν να σκεφθούμε σοβαρά, εκφράζοντας μία αρκετά πιστή ραδιογραφία της πραγματικότητας των Ελλήνων, όπως την παρατηρούμε και σήμερα. Υποτίθεται πως γράφτηκε από ένα Ρωμαίο διοικητή στον τελευταίο αιώνα π.Χ. για να συμβουλευσει ένα συνάδελφό του που μόλις είχε αφιχθεί στην Ελλάδα.

« ....Ο Έλληνας είναι πιο εγωϊστής από εμάς και επομένως από όλα τα έθνη. Το άτομό του είναι « πάντων χρημάτων μέτρον » κατά τον Πρωταγόρα. Αδέσμευτο, αυθαίρετο και ατίθασο, αλλά και αληθινά ελεύθερο ορθώνεται το εγώ των Ελλήνων. Χάρη σ'αυτό σκεφτήκανε πηγαία πρώτοι αυτοί, όσα εμείς αναγκάζομαστε να σκεφτούμε σύμφωνα με την σκέψη τους. Χάρη σ'αυτό βλέπουν με τα μάτια τους και όχι με τα μάτια αυτών που είδαν πριν απ'αυτούς....

και επίσης :

....Η μοίρα μας έταξε (εμάς τους Ρωμαίους) νομοθέτες τον κόσμο και το ελληνικό άτομο περιφρονεί το νόμο. Δεν παραδέχεται άλλη κρίση δικαίου παρά την ατομική του, που δυστυχώς στηρίζεται σε ατομικά κριτήρια. Απορείς πώς η πατριδα των πιο μεγάλων νομοθετών έχει τόση λίγη πίστη στο νόμο. Και όμως από τέτοιες αντιθέσεις πλέκεται η ψυχή των ανθρώπων και η πορεία της ζωής των. Σπάνια οι έλληνες πείθονται « τοις κείνων ρήμασι ». Πείθονται μόνο στα

ρήματα τα δικά τους και ή αλλάζουν τους νόμους κάθε λίγο, ανάλογα με τα κέφια της στιγμής, ή όταν δεν μπορούν να τους αλλάξουν, τους αντιμετωπίζουν σαν εχθρικές δυνάμεις και τότε μεταχειρίζονται εναντίον τους ή τη βία ή το δόλο. Α! τόσο τη χαίρεται ο Έλληνας την εύστροφη καταδολίευσή τους, τους σοφιστικούς διαλογισμούς που μεταβάλλουν τους νόμους σε ράκη!....
...Ο Έλληνας έχει πιο αδύνατη μνήμη από μας, έχει λιγότερη συνέχεια στον πολιτικό του βίο. Είναι ανυπόμονος και κάθε λίγο, μόλις δυσκολέψουν κάπως τα πράγματα, αποφασίζει ριζικές μεταρρυθμίσεις. Θες να σαγηνέψης την εκκλησία του δήμου σε μια πόλη ελληνική; Πες τους: «Σας υπόσχομαι αλλαγή». Πες τους: «Θα θεσπίσω νέους νόμους». Αυτό αρκεί. Με αυτό χορταίνει η ανυπομονησία του, το αφίκορο πάθος του. Τι φαεινές συλλήψεις θα βρείς μέσα σε αυτά τα ελληνικά δημιουργήματα της ιδιοτροπίας της στιγμής! .....

.....Οι Έλληνες λίγα πράγματα σέβονται και σπάνια όλοι τους τα ίδια. Και προς καλού και προς κακού στέκουν απάνω από τα πράγματα. Για να κρίνουν αν ένας νόμος είναι δίκαιος, θα τον μετρήσουν με το μέτρο της προσωπικής των περίπτωσης, ακόμα και όταν υπεύθυνα τον κρίνουν στην εκκλησία ή στο δικαστήριο. Ο Έλληνας ζητεί από το νόμο δικαιοσύνη για τη δική του προσωπική περίπτωση. Αν τύχη και ο νόμος, δίκαιος στην ολότητά του, δεν ταιριάζει σε λίγες περιπτώσεις, όπως η δική του, δεν μπορεί αυτό να το παραδεχτεί. Και εν τούτοις τετρακόσια χρόνια τώρα το διακήρυξε ο μεγάλος τους Πλάτων, πως τέτοια είναι η μοίρα και η φύση των νόμων. Πως άλλο νόμος και άλλο δικαιοσύνη. Το διακήρυξε και ο Σταγειρίτης, χωρίζοντας το δίκαιο από το επεικέες. Αλλά δεν τ' ακούει αυτά ο Έλληνας! Δεν δέχεται να θυσιάσει τη δική του περίπτωση, το δικό του εγώ σ' ένα νόμο σκόπιμο, και δίκαιο στη γενικότητά του....

.....από την έλλειψη τούτη της αλληλεγγύης ματαιώνονται στις ελληνικές κοινωνίες οι κοινές προσπάθειες. Η δράση του Έλληνα κατακερματίζεται σε ατομικές ενέργειες, που συχνά αλληλοεξουδετερώνονται και συγκρούονται.... »

Έχουμε λοιπόν δημιουργήσει τέτοια δυναμικά εξυπνάδας, καινοτομίας αλλά συγχρόνως και αυτοκαταστροφικής συμπεριφοράς ; Ένα μεγάλο ποτάμι που κυλά ήρεμα έχει ένα τεράστιο δυναμικό που υλοποιείται όταν ελευθερωθεί πέφτοντας από ένα μεγάλο υψόμετρο. Είναι βέβαιο με τα παραπάνω πως αυτό το δυναμικό υπάρχει στον ελληνικό χώρο και μπορεί να ελευθερωθεί. Το σημαντικό είναι πως να οδηγήσουμε αυτήν την συλλογική ενέργεια σε παραγωγή ελεγχόμενης ενέργειας (π.χ. τουρμπίνα ηλεκτρισμού), αντί να την αφήνουμε να εξαφανίζεται χαοτικά στο βάθος της κοιλάδας. Πως θα μπορούσαμε να συντονιστούμε με τα δημιουργικά δυναμικά και πως να αντικαταστήσουμε αυτά που μας οδηγούν στην απώλεια μας την στιγμή που φαίνεται πως έχουμε μπει σε άσχημη τροχιά ;

Την στιγμή που το κάθε μέλος του συνόλου ορίζει και σμιλεύει με τις αλλαγές του και την προσωπική του συνειδητοποίηση το νέο και συλλογικό δυναμικό δημιουργίας, ο δρόμος για την διέξοδο είναι θεωρητικά γνωστός. Αυτό δεν είναι ουτοπία διότι δεν πρόκειται για την αναζήτηση μιας χαμένης σπίθας αλληλεγγύης μέσα μας που θάπρεπε να εξασκήσουμε καθημερινά. Κάθε άλλο. Πρόκειται για την συνειδητοποίηση ότι στους σημερινούς περίπλοκους καιρούς ο καθένας μας περνά σοβαρή κρίση σε πολλά επίπεδα (ψυχολογικό, οικογενειακό, οικονομικό, ηθικό, κτλ.) και επομένως κάτι χρειάζεται να αλλάξει πρώτα μέσα μας. Η συμπόνια που θάπρεπε να δείξουμε στον εαυτό μας για το κουράγιο που χρειάζεται στην αναθεώρηση των « πρέπει » του, των παρωχημένων προτύπων του, για να συγγολήσει τα διασκορπισμένα κομμάτια του, θα κτίζει συγχρόνως το ίδιο θετικό δυναμικό για το σύνολο. Χωρίς καν να σκεφτούμε το σύνολο, θα εργαζόμαστε σιωπηλά και γι' αυτό !

Τα ενθαρρυντικά νέα είναι πως δεν χρειάζεται να βρεθούν 51% των πολιτών για να υπάρξει αισθητή αλλαγή στο συλλογικό επίπεδο. Πρόκειται για μία διεργασία κρυστάλλωσης (που είναι και αυτή μία δραματική αλλαγή κατάστασης από την υγρή στην στερεά μορφή) όπου απαιτείται μόνο ένας μικρός αριθμός πυρήνων-ομάδων μορίων που θα πρέπει να κρυσταλλωθούν πρώτοι. Αμέσως μετά, σχεδόν ακαριαία, η κρυστάλλωση εξαπλώνεται στο σύνολο. Πρόκειται γι' αυτήν την μαγεία των προτύπων που ζητούν ευκαιρία να αποκτήσουν υπόσταση τροφοδοτούμενα από τις σκέψεις και πράξεις μας, για να συντονισθούν με ότι αρχίζει να τα αναζητά. Πολλοί πιστεύουν πως η αλλαγή στην νοοτροπία μας θα επέλθει με την εκπαίδευση των παιδιών, άρα μακρόχρονα και με την υπόθεση ότι τόσο η πολιτεία, όσο και οι γονείς θα κινηθούν δραστηρικά προς μία τέτοια προσπάθεια. Αυτό φυσικά είναι ευχής έργο και πρέπει να υλοποιηθεί.

Αυτό όμως δεν φτάνει. Ο χρόνος πιέζει και πρέπει να κινηθούμε ταχύτατα. Δηλαδή από σήμερα. Χωρίς να περιμένουμε να αρχίσουν πρώτα οι άλλοι, διότι πρόκειται για προσωπική μας δουλειά και όφελος. Με συγκεκριμένες πράξεις αλλαγής, συνειδητοποίησης αυτών που μ' ενοχλούν μέσα μου. Δεν περιμένω να γίνει αυτό τυχαία. Εγώ πρέπει να το προκαλέσω. Εδώ και τώρα. Στην επόμενη σκέψη. Στην επόμενη πράξη. Στην επόμενη λέξη που ξεστομίζω. Έχουν να κάνουν κάποια από αυτά με αρμονική σύνθεση, με κάτι ουσιώδες για την ύπαρξη μου και αυτή των άλλων, με διαχρονικές αξίες και όχι καθημερινές τριβές ;

Δύσκολος ο δρόμος μίας ταχείας αυτογνωσίας για να ελευθερωθούμε και εμείς και το σύνολο ; Ας ζητήσουμε τότε βοήθεια από τον ειδήμονα, το προσωπικό δαιμόνιό μας για να αυξήσουμε την διαίσθηση μας και να

σταματήσουμε την επιρροή των χιλιάδων ακατάλληλων δυναμικών που εμείς οι ίδιοι δημιουργήσαμε σαν πρότυπα και αφήσαμε να μας κυβερνούν.

Ιωάννης Αναστασίου
Άνω Λεχώνια Μαγνησίας, Σεπτέμβριος 2011

=====

Ένα διήμερο σεμινάριο με τίτλο «Δημιουργοί της ζωής μας στην σημερινή κρίση» θα λάβει χώρα στην Αθήνα το Σαββατοκύριακο 15 και 16 Οκτωβρίου. Τα παραπάνω θέματα, και φυσικά και εκείνα του προηγούμενου άρθρου στα οποία βασίζεται το παρόν, θα εξετασθούν διεξοδικά για να ανακαλύψει ο καθένας τις δικές του πρακτικές λύσεις στα συγκεκριμένα προβλήματά του.

Πληροφορίες και εγγραφές στο 2428094743 σταθερό, 6946 831135 κινητό, και ioannis.anastasiou1@gmail.com